

телитъ камъкъ, който зидаритъ изхвърлиха, а стана чело на жгъла“ (Матей 21, 42).

Селимински е голѣмъ любителъ на сентенциозното изказване. Цитира ли той съ удоволствие известни максими отъ Еврипида, Платона, Демокрита, Плутарха и други древни писатели, за да придаде достовѣрность на нѣкои препорѣжки и заключения, самъ той попада често на оригинални и силни афористични изрази, които се налагатъ на мисълта ни. Въ това отношение той е ученикъ и на френскитѣ моралисти отъ XVII и XVIII в., начело съ Ларошфуко, Лабрюйеръ, Вовнаргъ, Шанфоръ и др., чиито сентенции и рефлексии му допадатъ и по стилъ и по духъ. Въ собственитѣ му образци отъ този родъ поличава ту ловко обобщение на отдѣлни наблюдения, на частни случаи, ту способность за съкращаване на едно дълго логическо развитие до най-кратката и внушителна за ума ни формула. Напримѣръ:

„За важно дѣло времето е винаги подходно, а за безполезно — никога“.

„Не бой се отъ тежки, бавни приказвачи, а отъ мълчаливи дейци“.

„Човѣкъ не винаги е разположенъ да слуша и възприеме нѣкоя истина, както и земята не е всѣкога удобна за обработване, а само въ опредѣлено време...“

„Когато наближи да стане нѣкоя промѣна въ реда на нѣщата, тогава се явяватъ препирни, партизанство, клевети, и колелото на сждбата се движи по-бързо“.

„Съзнанието на нѣкое зло пада върху човѣка като мълния, смущава го, убива и свързва силатъ му и го предава на противника“.

„За нещастие свѣтътъ, когато е невежъ, си въобразява, че знае и най-висшитѣ науки, дори ако не знае и най-елементарнитѣ работи“.

„Добрдетелнитѣ мже, виждайки великата цель... не трѣбва да обръщатъ никакво внимание на злобнитѣ стрели на завистливцитѣ, защото винаги се намиратъ, отъ друга страна, и справедливи оценители на тѣхнитѣ дѣла“.

„Слѣвянитѣ нито сж прибѣгвали, нито ще прибѣгватъ къмъ грѣцкия народъ; тѣ ще останатъ ревностни къмъ своя характеръ и къмъ своитѣ многобройни и силни братя, съ убеждение, че всѣкиго мѣрятъ съ каквато мѣрка той мѣри другитѣ“.

„Макаръ щастieto и да иде отъ невиделица, всѣки въ известенъ размѣръ е създателъ на сждбата си; споредъ работата и наградата. Ако земедѣлецътъ не оре, занаятчията не работи, търговецътъ не търгува и т. н., Богъ не ще се погрижи да имъ помогне—това е природенъ законъ за всички“.

„Параходътъ плува, споредъ даваната отъ кормчията насока, или къмъ спасително пристанище, или къмъ скали, където, като се удари, разчупва се и пропада. Сжщото важи и за човѣка“.